

[Udenrigsministeren]

Der er jo tale om et samarbejde. Der er ikke tale om en indbyrdes kamp eller grøftegravning medlemslandene imellem. Det er netop forhandlinger og ikke skabelsen af modsætninger, der har karakteriseret den hidtidige udvikling i Det Europæiske Fællesskab, og kendsgerningen er som sagt, at nu eksisterer unionen, den vil blive ved med at eksistere, og den vil blive udvidet med nye medlemslande.

Vi skal som sagt tage stilling til realiteterne i verden omkring os. Vi skal tage hensyn til, hvordan Danmarks beliggenhed nu engang er. Danmark er Nordens grænse til Europa. Vi grænser op til Tyskland. Vi er derfor, hvad enten vi kan lide det eller ej, afhængige af europæisk politik og afhængige af den europæiske udvikling. Hverken modstandere eller tilhængere kan friholde sig fra en påvirkning og en afhængighed af det Europa, hvis væsentligste fælles politiske instrument under alle omstændigheder er Den Europæiske Union. Hvis vi holder os udenfor, vil vi komme i den ulykkelige situation, at vi ikke kan udøve vores indflydelse de steder, hvor beslutningerne nu engang bliver truffet; så har vi ingen indflydelse på den politik, der føres, og som vi alligevel må tilpasse os.

Regeringen har godkendt forhandlingsresultatet fra Maastricht, og regeringen anbefaler Folketinget og den danske befolkning også at godkende forhandlingsresultatet. Og det gør regeringen, fordi vi på den måde opnår gode og trygge kår for den danske befolkning.

Der er mange gode grunde til at sige ja til unionstraktaten. Jeg vil prøve at sammenfatte dem i 10 punkter:

1. Indflydelse får man kun ved at være medlem af Den Europæiske Union.

2. Det giver ingen mening, hvis vi skulle sætte os uden for Unionen på et tidspunkt, hvor Sverige, Finland, Østrig og forhåbentlig også Norge er på vej ind.

3. Små lande som Danmark har størst interesse i at fastholde et internationalt forpligtede retssamfund som det, der ligger i unions-traktaten.

4. Kun ved at være medlem af Den Europæiske Union får vi adgang til den økonomiske vækst, som vil følge af Den Økonomiske og Monetære Union.

5. Vi skal fastholde fri adgang til vore vigtigste eksportmarkeder, og det gør vi kun, hvis vi fortsat deltager i det indre marked.

6. Kun ved deltagelse i Den Europæiske Union kan vi presse på for at få gennemført de nødvendige internationale regler for miljøbeskyttelse.

7. Vi skal deltage i samarbejdet om fri bevægelighed for alle personer i hele Europa.

8. Vi skal fastholde de muligheder, som nu er opstået for, at Danmark bliver centrum for den kommende vækst i Østersøområdet.

9. Vi skal styrke den nordiske samfundsmodel i Europa.

10. Den Europæiske Union sikrer et fredeligt Europa.

Vi skal i fællesskab støtte og hjælpe de øst-europæiske lande og de tidligere sovjetrepublikker med at løse deres behov for sikkerhed, og vi skal styrke indsatsen for at sikre freden i Europas ucentre og i Europas nærområde.

Kodeordene for alt dette er jo: indflydelse og fremskridt, vækst og velstand, fred og stabilitet. Jeg er overbevist om, at det er igennem et stadig snævrere og stadig bredere europæisk samarbejde, at vi skal prøve at klare fremtidens problemer.

Jeg er også overbevist om, at befolkningen den 2. juni, når der skal tages stilling, ikke vil tage stilling ud fra detaljerne, men vil tage stilling ud fra en holdning til Europa til fordel for Europa og dermed til fordel for det danske samfund.

Gade (SF):

Det var jo da en flot tale, udenrigsministeren holdt. Man kan dog måske diskutere, om der var indhold i den.

Jeg hæfter mig ved, at det ene udgangspunkt for talen var, at Unionen eksisterer. Hvis det er et meget vigtigt synspunkt for regeringen, så synes jeg, det er bemærkelsesværdigt, for så siger regeringen vel indirekte til befolkningen, at det her ikke kan ændres, og man kan ikke sige nej. Unionen eksisterer jo kun, hvis alle lande har ratificeret beslutningen.

Jeg har forstået, men jeg har altså ikke selv hørt det, at Forbundsrådet i Tyskland mener, der er ting, der skal genforhandles. Vi har været inde på det en gang tidligere, men det er alligevel interessant, at regeringen her tager som udgangspunkt, at unionen eksisterer, når det formelle udgangspunkt – og dermed det, vi burde diskutere – er, at unionen først eksisterer, i det øjeblik den er ratificeret og i Dan-